

Thuneshjørnet, gatas parlament.

Det er stille på Thuneshjørnet nå i forhold til på 1900-tallet. Den gamle samværskulturen med å samles på "hjørnet" er forsvunnet fra de fleste byer og tettsteder. Selv på Bakken er ikke Thuneshjørnet i krysset mellom Oscarsgate og Aasmund Vinjesgate hva det engang var.

"En samlet, bevisst ja, selvbevisst, bypatriotisme eksisterer nok i Skien. Men langt sterkere er den bydelspatriotismen som gjennom mangfoldige år har preget byen. Her står bydelen Bakken for seg, og det samme gjelder Bratsbergkleiva, Duestin med Banejordet, Falkum og Gimsøy. Når det gjelder denne utpregede bydelspatriotismen, kan vi faktisk tale om hva vi vil kalle

"Skiens forente bydelsrepublikker"."

Dette ga seg uttrykk i de mange møtene - grensetvister mellom ungdom i regulære slagsmål og årelange "stridigheter" eller markeringer, og det fortsatte ut i fotballkampene, i idrett, lek og i skoler. Hver bydel hadde sine

idrettslag og kamparenaer samt spesielle patriotiske møteplasser der man samlet seg. På Bakken kan vi peke ut Thuneshjørnet. på 1900-tallet.

Dette var gatas "parlament" der mange personligheter fikk spillerom for å utvikle sine talenter. Det var alle slags tema på tapetet: Fotballstrategier og lagoppstillinger. Lokal og internasjonal politikk. Opplegg for hvordan man skulle hegne om sitt teritorie syd for Berøa og Skredderbekken. Her ble identitet og bydelspatriotisme utviklet. "Piril" (LO-sjef Thor Halvorsen) er blant dem som var aktive i miljøet på Thuneshjørnet.

Markante personligheter, religion, sang og musikk.

Mange på Bakken var opptatt av sang og musikk, og de gjorde seg bemerket både lokalt og nasjonalt.

Åge Samuelsen ("Gogge") får her representere de mange særpregede personlighetene som vokste opp i Bakken-miljøet – for, det var herfra han kom: Aage Kristian Samuelsen (født 23. januar 1915 i Skien, død 20. november 1987). Han var en allsidig herremann: Predikant og forfatter og komponist av kristne sanger, kjendis gjennom radio og fjernsyn, og han gjorde en kjempeinnsats for å markedsføre Telemarkskanalen og få Hotell Dalen gjenoppbygd.

Aage var svak og mye syk i oppveksten. Moren var musikalsk og kjøpte gitar til ham da han var 15 år. Aage lærte seg å spille, og han spilte, sang og komponerte sanger resten av sitt liv, i danseband, på plater og i religiøse

sammenhenger. Møter som han ledet, fikk stor oppslutning og medieomtale. I 1957 dannet han sin egen menighet med navnet Maran Ata. Åge tillot seg å være seg selv, noe som førte til at han ble en omstridt person med engasjerte tilhengere og iherdige motstandere. Alkoholbruken hans ble et personlig og av og til et sosialt problem for ham, men hans gode humør og hans evne til oppdrift gjorde at han stadig vant over vansker. "Herrens glade trubadur", som han kalte seg, var mester i "come-back" etter sine sosiale tabber.

Av landskjente Bakken-folk kan her i tillegg nevnes: Musikeren, dirigenten og komponisten Fred Thunes – skøyteløper, sykkelpresident og skøytepresident Odd Pedersen – LO-sjef Thor Halvorsen for å nevne noen – og ikke å forglemme Rolf Erling Knutsen, "Rottenikken". Ryktene om ham var mange. Hva som var sant var ikke godt å vite. Uskikkelige poder på 1900-talle fikk nok av og til høre: "Hvis du ikke er snill nå, kommer Rottenikken og tar deg".

IF Grane

ble stiftet 25.mars 1911. Klubben hadde som de fleste idrettslag i Norge utgangspunkt i løkkefotball og barn og ungdommers lek. Identitet, konkurransemotiv og samhold var drivkrefter. Journalist og Bakkenpatriot, John Olsen "Johno" med fanget med ledig penn inn og beskrev mennesker og miljøer på Bakken på 1900-tallet.:

«Gamle knekter, som har opplevd både bybrann og flom, påstår med krav på pålitelighet at lærkulen rullet over «Bakken-fjæra» i 80-årene og at de første småklubber så dagens lys i begynnelsen av 90-årene. »

"John Olsen hevdet videre at «Urd» var det første fotballaget på Bakken, og at det var forløperen til «Grane». Nye skudd på Bakkens fotballstamme var: «Ulf», «Brodd», «Skiold» og «Rapid» samt «Spurv» på Fartangen. Men noen samling av alle disse skuddene ble det ikke før i 1911. Og da var det noen «freske pjokker i pøbelalderen» som møttes i et halvferdig uthus hos byggmester Rugstad i Wesselsgate.

Navnet på klubben fant man ikke i første omgang. Etter å ha vurdert norske tresorter som bjørk og furu, foreslo Werner Andersen «Grane»" (Jens Per Jensen)

I dag fremstår Bakken som en moderne bydel med mange nye boliger og godt restaurerte gamle hus. Med den forandring som har skjedd gjennom utbygging og byutvikling har imidlertid et forsoningens slør lagt seg over de mange bydelene våre. Det er sjelden vi nå ser krasse tilspissinger.

"Skolestrukturdebattene" har vel kanskje i seg siste rest av denne type kamp? Nå kommer de fleste av oss først og fremst fra byen vår, Skien.

Det gamle Bakken.

Av Karl Fredin (Fra SKIEN i viser og vers, Sveinung Næss)

Lå Bakken liksom utenfor byens grenser, sånn helt for seg sjøl?
Var bakkefolka en slags bergenser, og Bakken et høl?
Nei, folk omkring og utenfor Bakkebrua de var vel som andre steder
i henhold til kjerka og trua til store og bittesmå gleder.

**POST 12 Hjellevannet rundt. Telemark Turistforening og Virksomhetsområde kultur, Skien kom.
Tekst: Skiensatlas – Skien sentrum, Bakken**

Her fikk sangen og musikken gjøre sitt virke. De musiserte i annethvert hus.
Ei lavlafta rønne blei til høytidsstemt kirke, men genren var gladjazz og blues.
Blant løvverk og tistel, "Flidsaga" gikk på glødende lager,
Løftet sin stemme i fistel og sang over elva om hardbarka dager.

Det var dengang som nå at ungdommen sverma og flaksa fra blomst til blomst,
men var man så dristig og nærma seg bakkebrura, fikk man en hardhendt bekomst.
På Bakken var det bare å slå fast - her tona man flagg og fane
og var hundre prosent entusiast, og støttet klubben sin, Grane.

St. Hans-aften var stranda målet. Her var det at de leika og lo
og fredelig sang rundt bålet, og kanskje en dram eller to.
Fra Oskarsgate til Bakkestranda. De sa det begynte i barselsengen
ungene blei født med plekter i handa og de klimpra på navlestrengen.

Man sitter vel ikke idag og raker i glørne i den varmen som før var tent,
for ennå minnes vi Thunes-hjørnet som en gammel og god bekjent.
Kan godt tenke meg at eldre bakkefolk sitter, og kanskje de blar,
med minnenes bok som hvite stakitter og slår an en tone på mollstemt gitar